

Sala La Mirona: a una hora del centre

Guardonada cinc vegades amb el Premi Enderrock a millor sala de concerts, va celebrar el setzè aniversari el passat desembre

Quim Mercè, director de La Mirona de Salt | Juan Miguel Morales

La Mirona de Salt, al Gironès, va néixer sorpresa per la gran nevada del desembre del 2001. Els promotors es van haver d'esperar una setmana per posar la sala en marxa, però finalment el 21 de desembre d'aquell any, va obrir portes. Setze anys després s'ha convertit en un referent indiscutible de la música en directe a les comarques gironines i a Catalunya.

Fruit de les nits al Carrer dels Torrats i germana petita de la mítica La Pontenca de Girona, ha fet de la descentralització un valor afegit. Quan el concert interessa, no hi fa res la distància. «Jo també baixo a Barcelona, eh? -etziba l'actual director de la sala, Quim Marcé-. Els barcelonins podeu pujar a Girona, que tot just trigueu una hora, des del centre.»

Tot i el fred dels seus orígens, va fer despullar músics com **Albert Pla**, **Gerard Quintana**, **Els Pets** o **Lax'n'Busto** sota el lema 'l'IVA cultural ens deixa en pilotes', com a inèdita acció de protesta per l'augment d'IVA al sector cultural fins a un vergonyós 21% que va acabar, paradoxalment, tapant les vergonyes del personal. L'acció va assolir el zenit amb un concert nudista dels empordanesos **The Gruixut's**.

I és que des de l'inici el component social i reivindicatiu de La Mirona ha tingut un paper preeminent. No han estat pocs els concerts solidaris, però Marcé recorda especialment el de *Free Juanra*, l'abril del 2002, en solidaritat amb el cantant de **KOP**, Juanra Rodríguez, acusat de

presumpta col·laboració amb banda armada. Van haver d'obrir portes i posar tanques per acollir les més de 4.200 persones que s'hi van aplegar, en el bolo amb més aforament dels que s'han celebrat a la sala.

L'aleshores ministre de José Maria Aznar Francisco Álvarez-Cascos va trucar personalment a l'alcalde de Salt, Jaume Torramadé, per exigir-li que prohibís el concert. S'hi va negar, naturalment: va contestar-li que ell no practicava la censura. És ben clar que el ministre no devia tenir ni idea que la censura és una cosa que no ens agrada gens, als catalans.